

Chuyện tình qua net

Một ngày hè tháng 7 oi ả, Vi buồn vắn vơ mà không biết buồn vì lý do gì ? Trời oi bức thật khó chịu, điện cúp, Vi vừa đọc mấy tờ báo vừa quạt lạch phạch luôn tay, mồ hôi ướt đầm và đã bắt đầu nhỏ thành giọt rơi xuống hai bên thái dương . Nhìn đồng hồ đã gần 5 giờ chiều sao vẫn nóng thế này . Vi bực bội bước ra thềm nhà, mong có một cơn gió vô tình thổi mát và làm khô chiếc áo mỏng manh đã thấm ướt mồ hôi . Vi nhìn về phía chân trời có những đám mây đen bị gió cuốn trôi, những hình thù kỳ dị hiện lên trong đầu óc giàu trí tưởng tượng của Vi . Phía trước mặt là một cánh rừng già um tùm cây lá, cạnh bìa rừng có một chú gấu con đang nô đùa bên mẹ , tí tít đằng xa nữa là một con rồng khổng lồ đang bay xà xuống đỉnh núi sương mù. Cơn bực bội dường như biến mất, Vi cảm thấy vui vì những điều tưởng tượng khi nhìn những đám mây có hình thù kỳ lạ ... Nhưng chỉ trong nháy mắt tất cả đã tan biến theo cơn gió và những hình thù mà Vi vừa tưởng tượng cũng biến mất thay bằng những hình thù khác . Vi lại chợt buồn và nghĩ chắc trời sắp mưa ...

Hôm đó Vi buồn chẳng phải không có lý do, cách đó một tuần Vi vừa tiễn đưa em trai đi du học ở nước ngoài . Cùng với Ba Mẹ và một số họ hàng tiễn Duy ra phi trường, mọi chuyện chẳng có gì nếu phút giây cuối cùng Vi không bật khóc và cứ thế nước mắt chảy ròng ròng làm tất cả mọi người có mặt cũng buồn lây và nhất là cô bạn gái của Duy đã khóc nức nở, dù trước đó đã cố nén và mắt chỉ đỏ đỏ.

Hôm nay Vi lại nghĩ đến em, nó đã tới nơi và tạm ổn định chỗ ăn ở, nó vừa gọi điện thoại về báo với gia đình . Vi nhìn một đàn chim hồi hải bay như muốn trốn chạy những đám mây đen, đàn chim bay

về tổ dễ kịp tránh những hạt mưa sắp rơi ào ạt . Vì mừng tượng loài người cũng như những chú chim ... sẽ bay về một nơi rất xa như em trai của Vi ... học tập, mưu sinh,...để một ngày nào đó ... nhất là khi đã có tuổi lại ôm ấp hoài bão quay trở về với tổ ấm đầu tiên của nó khi nó mổ vỏ trứng chui ra, nhận từng miếng mồi do mẹ mớm, rồi khi lớn hơn một chút nó tập tành bay ...

Tối hôm đó 6 giờ mới có điện, rất may là một cơn mưa ngăn ngủi đã làm không khí đỡ nóng bức hơn . Như đã hẹn với em trai Vi và bé Chi ngồi vào computer chờ em trai online . Đây là lần đầu tiên hai chị em thử dịch vụ "chat" sau khi đã nghiên cứu một vài tài liệu và bé Chi đã tham khảo vài lời chỉ dẫn của mấy đứa bạn . Hai chị em mò mẫm và cuối cùng cũng vào được website Vietchat như lời hẹn với em trai . Mới 8 giờ còn sớm quá hai chị em tò mò click vào từng room một, nào Hanoi, Hue, Saigon, Vietline, Vietmedia, ... và cuối cùng dừng chân ở Vietfun . Nghĩ mãi không biết lấy nickname là gì ,cuối cùng cả hai chị em cùng thống nhất nickname Susu vì nó nghe có vẻ không Tây, không Tàu mà cũng chẳng ta . Hai chị em tỏ vẻ hài lòng về cái nick có một không hai giữa mấy chục cái nick khác trong room nào TinhThienThu, Meocon, LangDu, BenSongxua, Tuyetlanh, rồi Tymy, Tommy, Pridey, HateOnion, Horn89 v...v... Thế rồi một ai đó đã gọi đích danh tên Susu

- Hi! Susu, Su hào, lính mới hả ?

Hai chị em giật mình lúng túng không biết trả lời sao, nhìn nhau cười như hai con ngốc ... vẫn không nhúc nhích cuối cùng Vi bảo thôi kệ họ mình ngồi coi họ chat như thế nào ? Bé Chi cũng đồng ý và hai chị em căng mắt nhìn lên màn hình, nhìn những dòng chữ nhỏ xíu như nhảy múa với những lời đùa cợt không đầu không đuôi, vô thưởng vô phạt và không ai có thể hiểu nổi họ đang nói gì. Vi bất giác thở dài nói với Chi :

- Trời, tưởng chat là gì , sao mà chán quá, toàn nói chuyện trên trời dưới đất lãng xẹt .

- Chị Hai phone cho Duy coi nó có online không? Không online thì offline cho rồi chán quá !

Vi vội vã bấm số gọi cho Duy, nhưng gọi hoài không được, chắc nó còn ngủ vì giờ này còn sớm quá . Bỗng xuất hiện một nickname HaiAu, anh chàng đang chat với một cô nàng nào đó nick

Xinxinh, nhưng lại bị một anh chàng khác nick Deplao phá đám, mẩu trò chuyện vui vui làm Vi chú ý . Buồn quá chẳng biết làm gì nên Vi mạnh dạn vào cuộc :

- Susu :Hi, Xinxinh đừng quá nhẹ dạ cả tin coi chừng bị mấy anh xí gạt ...

- Xinxinh :Chào Susu, cảm ơn nha, vậy là Xinxinh có đồng minh rồi, nãy giờ bị áp đảo tinh thần quá trời .

- Deplao :Susu em, ở đâu xuất hiện đúng lúc dzậy ? Nãy giờ hai anh đang dành giết ... một em, giờ thì đủ cặp đủ đôi rồi nha .XinhXinh anh nhường em cho HaiAu đó !

- XinhXinh : Xiiiiiiiiiií ... Ai mà thêm mấy ông già dê

-

-

Vi vẫn ngồi bất động không tham gia vào câu chuyện ngày càng sôi nổi của họ . Vi quay qua cầu cứu em gái . Chi đang đọc báo nó bực bội gắt :

- Một bà quá, tui không thích mấy trò ruồi bu này chút nào .

Nói vậy nhưng Chi vẫn đến ngồi gần Vi . Chi nhỏ hơn Vi 5 tuổi . Khác Vi, Chi rất có cá tính và mạnh bạo . Vi lại có tính hài hước và nói thẳng mà không sợ người đối diện phẫn lòng . Chi type rất nhanh trên bàn phím :

- Susu: Alo, nhường qua nhường lại cái gì, Anh nào muốn gì thì cứ nói, không cần rào đón trước sau đâu .

- Deplao : Em là lính mới phải không ? Anh giới thiệu trước nha : Tên Bình, 26 tuổi, ở Cali , tới lượt HaiAu làm gương đi .

- HaiAu : Tên Hải , 27 tuổi , Vietnam . OK, tới em đó XinhXinh

- Xinxinh : Em cũng phải giới thiệu à ? Susu đâu có cần biết đúng không ?

- Susu : Cần chứ, thôi tui giới thiệu luôn nha tên Thục Cẩm, không nói tuổi vì tất cả đều đáng tuổi em út hết ...hihihi ...

Câu trả lời của Chi bị mọi người nhao nhao phản đối, nhưng nó đã nhanh chóng tìm ra cách trả lời . Cuối cùng thì Chi cũng bị cuốn vào những lời đối thoại đó . Cả Vi cũng vậy và quên rằng họ đang chờ Duy .

Hôm đó không gặp được Duy, chờ hoài không thấy Duy online, rất khuya Vi mới gọi cho Duy thì nó bảo chưa đăng ký internet, hẹn

một vài tuần nữa . Thế nhưng không hiểu sao hôm sau và hôm sau ... hôm sau nữa Vi vẫn mở computer và lại online rồi login vào Vietfun dù biết rằng em trai không thể online để nói chuyện với Vi . Một ngày sau Vi đã không còn nói chuyện chung nữa mà đã vào private để nói chuyện riêng với HaiAu, lúc đầu cả Chi cũng tham gia :

- HaiAu : Susu đã đi làm hay còn đi học ?

- Susu : Đi làm rồi, 35 tuổi còn đi học gì nữa ? Hỏi chi mà thừa thãi ... 5 đứa con rồi còn học hành gì nữa, học thì ai nuôi con

- HaiAu : Nhà anh ở Đồng Nai, nhà Susu ở Sài Gòn à ?

- Susu : Uh, Sài Gòn, nhà HaiAu ở Đồng Nai mà ở đâu mới được chứ ?

- HaiAu : Ở Long Khánh , nhà Anh kinh doanh cafe và nông sản

- Susu : Vậy à, nhà Su cũng trồng cafe đó, có mua không ?

Tất cả những lời đối thoại trên đều do Chi tự nghĩ ra, Vi chỉ ngồi xem và cười khúc khích . Anh chàng có vẻ chân thật nhưng bé Chi thì trêu chọc khiêu khích, vì tất cả đều là do Chi bịa ra . Trên màn hình lại hiện lên dòng chữ :

- HaiAu : Ủa, vậy hả, nhà Su trồng cafe ở đâu ?

Vi còn đang mơ màng thì bừng tỉnh vì bé Chi la toáng lên :

- Chết cha, ở đâu trồng cafe Chị Hai ?

Vi cũng lúng túng không biết trả lời sao thì Chi đã phản ứng rất nhanh

- Susu : Ở Ban Mê Thuật , anh có biết chỗ này không ? Em ít lên lắm vì mượn người ở trên đó .

Chi lý lắc quay sang Vi thì thầm :

- Trả lời trước phòng ngừa hấn hỏi chi tiết thì điếc luôn .

Tôi lại phì cười vì sự thông minh nhanh nhẩu của em gái . Một ngày sau Chi không tham gia nữa và nói :

- Thôi bà thích thì nói chuyện với hấn một mình đi, chán thấy mồ, chat gì mà nghiêm chỉnh như học môn triết học vậy, không vui gì cả . Bữa đầu thấy tên HaiAu - cái lương không chịu nổi, nghe đã phát chán, không hiểu sao bà lại thích hấn ta ?

Vi trả lời Chi một cách chống chế :

- Con nhỏ này, thích hỏi nào ? Chat cho vui thôi, thì có quen ai khác ngoài hấn đâu ?

Và không biết tự lúc nào, không hẹn trước mỗi đêm 8 giờ Vi lại online ... để lại trò chuyện với người có nickname HaiAu, mà Vi cũng không lý giải được là tại sao ? Một hôm đang chat vui vẻ và tranh luận về mặt hàng nông sản xuất khẩu, thì bỗng dưng HaiAu biến đâu mất . Vi ngồi đợi hoài, đợi mãi vẫn không thấy đâu . Lúc đó ngoài trời bắt đầu mưa rất to và ... cúp điện . Vi định chờ có điện lại sẽ online ... nhưng khi có điện Vi lại nghĩ online làm gì cơ chứ, hắn ta thật vô duyên, offline cũng không hề nói một lời tạm biệt . Thật đáng ghét ! Mãi suy nghĩ miên man, Vi thiếp đi lúc nào không biết .

Tối hôm sau Vi lại online và kia rồi anh chàng co cái nick "cải lương" HaiAu đã có mặt . Vừa thấy Vi Anh ta đã say Hi ! liên tục, nhưng nghĩ tới việc hôm qua, Vi giận dỗi không thèm trả lời và cố tình vào private chat với người khác . HaiAu liên tục gửi hoa tới và xin lỗi rồi rít, cuối cùng Vi thấy tội nghiệp quá nên trả lời anh ta :

- Susu : Người đâu mà kỳ cục, tự nhiên biến đi đâu mất tiêu không nói lời nào để người ta chờ muốn chết .

- HaiAu : Hôm qua ở nhà anh mưa lớn quá bị cúp điện đột ngột, gần 12 giờ mới có lại, anh online kiếm em hoài không thấy . Thôi năn nỉ mà, đừng giận anh được không ? Ai biểu Anh xin số phone của em hoài không chịu cho ?

Vi thấy mình cũng giận vô lý . Mà đúng thật vì sau đó nhà Vi cũng mưa lớn và cúp điện . Đúng là anh ta đã cho Vi số cellphone cả bao nhiêu lần và năn nỉ Vi cho số phone, nhưng Vi đã không thèm nhớ số phone của anh ta thì thôi, đằng này Vi cũng không thèm cho HaiAu biết số phone của Vi luôn .

-Susu : Ai mà thèm giận người dung cho mệt . Biết số phone của người ta để làm gì ?

-

-

Một tuần rồi hai tuần như thế , hai người đã trở nên thân thiết hơn . Mỗi lần online Vi lại tìm nick HaiAu, hôm nào không gặp bỗng dưng lòng Vi lại chột buồn . Từ sự cố cúp điện hôm họ, hai người đã cho nhau biết địa chỉ mail của nhau, để lỡ có chuyện gì bận không online được thì có thể báo cho nhau biết qua mail . Từ hôm cho HaiAu biết địa chỉ mail, ngày nào Vi cũng nhận được một bài

nhạc và vài lời rất ngắn gọn nhưng ngọt ngào và chứa đầy tình cảm . Vi cảm thấy vui và hồi hộp mỗi khi check mail, hồi hộp không biết hôm nay sẽ nhận được bài nhạc nào của anh .

Tuần thứ năm, Vi đi công tác đột suất ở Hà Nội, tối hôm đó Vi vẫn online và nói với HaiAu rằng :

- Susu : Mai em phải đi công tác ở Hà Nội rồi, công ty em dự triển lãm ở ngoài đó, không thể online và nói chuyện với Anh .

- HaiAu : Vậy à ! Chùng nào em mới về ? Em đi lâu lắm không ? Em đi rồi ai chat với Anh ? Trời ơi, chắc buồn lắm ...

Vi đọc những lời của anh mà nghe lòng cũng buồn, mấy tuần nay chat với anh đã như một thói quen không thể thiếu . Nhưng Vi cố gắng không bộc lộ cảm xúc của mình .

- HaiAu : Vi ơi, em đâu rồi ? số cellphone của Anh em có ghi lại không ?

- Hai Au : Anh cho em lại lần nữa số điện thoại của anh nè, em ghi lại đi . 0913940742, khi nào tới Hà Nội nhớ báo cho anh biết là em vẫn khoẻ nha .

Lần này thì Vi save số cellphone của anh vào máy của Vi, Vi cũng không định là sẽ gọi cho anh, chỉ bấm vào cellphone của mình một cách vô thức như một cái máy .

- HaiAu : Vi ơi, em đâu rồi ? sao em không trả lời anh ? Em đã chuẩn bị hành lý chưa ? Em nhớ mang theo áo ấm nha, có thể ngoài đó sẽ lạnh .

Sự quan tâm từng ly từng tý của anh đã làm Vi xúc động . Vi cảm thấy thật buồn như sắp xa một người thân, dù Vi quen Anh chưa lâu và chưa bao giờ gặp anh . Hôm đó hai người tạm biệt sớm vì Vi phải sắp xếp hành lý, hơn nữa mai Vi phải bay chuyến sớm . Và thật lạ lùng, vì những lần trước cả hai cũng nói lời tạm biệt mấy chục lần mới offline được, nhưng chưa có lần nào lại lưu luyến như lần này . HaiAu vẫn dặn dò Vi đủ thứ, như là một người anh quan tâm đến em gái .

Đến sân bay Nội Bài chưa kịp lấy hành lý, người Vi nghĩ đến đầu tiên là HaiAu với lời dặn "phone cho Anh báo rằng em vẫn khoẻ" . Vi định phone nhưng lại thôi . Cuối cùng Vi gửi tin nhắn "Em đã tới Hà Nội rồi, em vẫn khoẻ, ngoài này không lạnh lắm" . Bấm xong những lời nhắn này Vi chần chờ mãi không gửi, vì Vi biết

rằng khi nhận được tin nhắn của Vi cũng đồng nghĩa với việc HaiAu sẽ biết số cellphone của Vi . Đã mấy lần định gọi nhưng lại thôi . Cuối cùng khi check in ở một Hotel gần trung tâm triển lãm Giảng Võ, Nghi đã không kìm lòng được và đã gọi cho anh . Vài phút sau cellphone của Vi rung lên với tiếng nhạc vui tai, Vi giật mình vì chính là anh gọi . Cầm phone trên tay vừa muốn nhận, lại vừa lo sợ, cuối cùng Vi đã quyết định không nhận phone của anh . Một lúc sau anh lại phone lại lần nữa . Vi gọi cho anh một text messege nữa "Anh đừngng phone cho em, em không nghe đâu, có gì gọi msg cho em được rồi" .

6 ngày ở Hà Nội hai người vẫn liên lạc hay nói đúng hơn vẫn "chat" với nhau đều đặn bằng cách gọi text message qua cellphone . Vi cảm giác như anh ở thật gần, bên cạnh Vi . Lời lẽ của anh lúc nào cũng ngọt ngào, anh lúc nào cũng tỏ ra quan tâm và lo lắng cho Vi từng ly từng tý một . Từ khi biết số cellphone của Vi, ngoài lúc gọi message qua lại với nhau . Sáng nào khi thức giấc, mở cellphone Vi cũng nhận được tin nhắn của anh "Em ơi, thức dậy chưa em ? Chúc em một ngày mới tốt lành !" . Mỗi khi Vi chuẩn bị ăn cơm trưa hay cơm chiều, thì hình như anh ở ngay bên cạnh và biết Vi đang chuẩn bị ăn cơm . Hôm nào mỗi bữa cơm Vi cũng nhận được "Chúc em ăn thật ngon miệng !" . Và buổi tối thì lại "Chúc em ngủ thật ngon với những giấc mơ thật bình yên !" ... Những lời chúc của Anh đã bắt đầu làm Vi chờ đợi và cảm thấy thiếu, cảm thấy lo lắng mỗi khi nhận được hơi trể . Anh đã làm trái tim lãng mạn của Vi, đã làm cho trái tim đã từ lâu tưởng chừng như đã chai sạn ngủ yên không còn biết yêu của Vi bừng tỉnh giấc , nó lại đập rộn ràng mỗi khi nhận được tin nhắn và những lời chúc lập đi lập lại giống nhau của anh . Vi đón nhận nó một cách chân thành và chưa bao giờ Vi có cảm giác nhàm chán .

Chuyến công tác trôi qua, Vi trở về, đáp máy bay xuống phi trường Tân Sơn Nhất, vừa mở cellphone Vi đã nhận được mgs của anh "chào mừng em đã về tới Sài Gòn, em có mệt lắm không ? Nhớ em thật nhiều " . Tim Vi đập thật nhanh, vì cảm thấy sung sướng vì có một người đã và đang rất quan tâm tới Vi . Tối hôm đó Vi chưa kịp online thì lại nhận được điện thoại của anh, chần chờ và suy nghĩ mãi, cuối cùng Vi nhắc máy

- Alo, có phải Yến Vi không ? Anh là Hải - HaiAu đây .

Giọng anh hơi run có lẽ vì quá hồi hộp và căng thẳng, nhưng rõ và âm nòng, vừa lạ mà cũng như rất quen . Tim Vi lại đập thật nhanh, Vi vẫn im lặng không trả lời

- Alo, vui lòng cho hỏi có phải số máy của Yến Vi không?

- Alo, Vi nghe đây, chào anh !

- Em có mệt lắm không ? Chắc là mệt lắm phải không ? Em đã ăn chưa ? Trên máy bay em ăn có được không ?

Hàng loạt câu hỏi của anh làm Vi bối rối . Vi chưa kịp trả lời thì Anh lại tiếp :

- Em ngủ sớm đi, không cần online đâu, mai mình gặp nhau cũng được mà . Mai em check mail nha, mỗi ngày anh vẫn gửi nhạc cho em . Chúc em ngủ thật ngon !

Vi như bừng tỉnh và đáp lại như một cái máy

- Bye anh, ngủ ngon !

Vi không ngủ như lời anh dặn mà vội vàng check mail . Lần này những bài nhạc hòa tấu của anh gửi cho Vi như nòng nân hơn, tình tứ hơn ... nó không có lời nhưng như chứa đựng ngàn lời yêu thương . Vi đã cảm nhận được Hải đã có tình cảm với Vi, một tình cảm vượt quá giới hạn tình bạn . Vi viết thư cho Hải . Khác những lá thư trước, chung chung, ngắn gọn và mơ hồ không ăn nhập tới ai . Vi viết dài hơn và nhắc đi nhắc lại một điều "mình chỉ có thể là BẠN, là BẠN đúng nghĩa" và Vi bắt Hải phải hứa không được phép vượt quá ranh giới này, nếu không Vi sẽ cắt đứt liên lạc với Hải . Gửi thư xong Vi lên giường nằm nhưng không thể chợp mắt . Vi nghĩ đến Hải, đến tất cả những tình cảm mà Hải đã dành cho Vi . Vi tự mâu thuẫn với chính mình vừa muốn chấm dứt liên lạc ... lại vừa sợ sẽ không bao giờ nhận được những lời chúc, những lời quan tâm lo lắng của Hải . Đang suy nghĩ vẩn vơ thì bé Chi bước vào phòng Vi

- Gì mới giờ này đã tắt đèn tối thui vậy . Trời coi bà kia, nằm thừ ra như người mất hồn, bộ yêu ha ? Muốn nghe chị Hai nói chuyện đây, có làm phiền không ?

Vi giật mình và cười với Chi, đâu có gì đâu, vô phòng đi . Chi vẫn không tha cho Vi :

- Bộ yêu thằng cha "cải lương" đó rồi sao bà chị ?

Vi ngượng ngùng, vừa bực bội sự tò mò củ` em, vừa cảm thấy mắc cỡ với em vì Vi đâu còn trẻ nữa mà lai yêu như cô gái mới biết yêu lần đầu . Vi phát nhẹ vào vai Chi và nói

- Nhiều chuyện quá, lo chuyện của Chi đi, đừng xía vô chuyện người khác

- Gặp hần chưa ?

- Chưa

- Trời, chưa gặp mà yêu iếc cái gì ? Đúng là điên thật rồi

Vi không nói gì, chỉ tùm tùm cười

- Lỡ khi gặp, hần ta hô trót, ôm tong, răng đen thui vì cắn hột điều, vừa lé, vừa lùn, vừa xún thì tính sao đây bà? Lúc đó gài số de chạy thụt mạng cũng không kịp .

Nói xong Chi cười khanh khách và bước ra khỏi phòng Vi . Còn lại một mình Vi nghĩ : nếu Hải giống như những điều Chi tả, liệu Vi có còn liên lạc với Anh không ? Vừa lúc đó Vi lại nhận được tin nhắn của Hải chúc ngủ ngon ... Vi thầm cười ... kệ chứ, dù anh có như thế nào Vi vẫn liên lạc với anh .

Sáng hôm sau Vi nhận được mail của Hải . Thật lạ lùng vì Hải không hề hỏi Vi vì sao hai người chỉ có thể dừng lại ở tình bạn . Hải chỉ nói rằng "Anh sẽ hứa với một điều kiện : em gửi tặng anh một tấm m hình" . Vi mừng vì Hải đã hứa, mừng vì Vi không cần phải bận tâm về chuyện đó nữa . Còn gửi hình cho Hải, Vi không nghĩ sẽ tặng Hải hình của Vi, vì rất có thể nhìn thấy hình Vi, Hải sẽ không giữ được lời hứa . Cuối cùng Vi đã nghĩ ra một trò thách đố, Vi cảm thấy vui vì nghĩ ra được một trò khá hay . Vi đã gửi cho Hải 4 tấm hình : 1 tấm hình của Chi - em gái Vi, hai tấm khác là hai chị em người bạn học của Vi và một tấm nữa là của Vi, với yêu cầu Hải phải đoán xem Vi là ai . Trong thâm tâm Vi mong muốn là Hải sẽ đoán đúng, mặc dù Vi chưa bao giờ tả cho Hải nghe về mình . Và không hiểu tại sao Vi tin là Hải sẽ đoán đúng, tin vào định mệnh

Hải phone cho Vi, Anh nói :

- Vi ơi, có thể "bật mí" cho anh biết một chút xíu không em ? Khó quá làm sao anh đoán .

- Khó mới đố anh chứ, dễ thì đố anh làm chi . Anh tự đoán đi, không được hỏi em .

- Năn nỉ mà . Anh hỏi chút xíu thôi , nha cưng !
- OK, Anh hỏi thử xem, em coi nếu trả lời được thì em trả lời .
Đừng có hỏi em câu "em mặc áo màu gì?" là không có câu trả lời đâu nha !

Hải cười và nói :

- Dĩ nhiên rồi, anh sắp đoán ra rồi . Có phải bốn tấm hình này là hai cặp chị em không ?
- Đúng . Vì trả lời thật ngắn gọn
- Anh hỏi một câu thôi . Em là em hay là chị ?
- Chị. Đủ rồi nha, em không trả lời nữa
- OK . Anh biết rồi , cho anh vài phút suy nghĩ, chút nữa anh phone lại . Bye em !

Vì mỉm cười, cảm thấy vui với trò thách đố trẻ con của mình .
Khoảng 10 phút sau Hải gọi lại

- Vi ơi , có câu trả lời rồi . Sẽ thưởng anh gì đây nếu anh trả lời đúng ?
- Sao anh tự tin vậy ? Chưa gì đã nghĩ là trả lời đúng . Em còn chưa hỏi anh nếu trả lời sai sẽ bị phạt gì ?
- Được rồi phạt gì cũng được . Nghe câu trả lời của anh nè. Anh đoán em chắc chắn không phải mặc áo trắng
- Sao anh biết ?
- Anh có linh cảm như vậy . Em là một trong hai chị em còn lại . Vì em nói em là chị, nên cô mặc đầm xanh không phải là em . Em mặc áo dài hồng, đúng không ?

Vì im lặng không trả lời, Vì cảm thấy hơi buồn vì Hải đã đoán nhầm bé Chi . Thấy Vì không nói gì , Hải sốt ruột

- Đúng không em ? Sao không nói gì vậy ? Đúng rồi phải không ?
- Sai rồi . Đó là em gái em . Vì trả lời cụt ngắn
- Trời, anh cũng phân vân không biết em là ai trong hai tấm hình đó . Nhưng nhìn hình em trẻ hơn em gái em nên anh mới đoán như vậy .
- Sai rồi . Vậy chịu phạt gì đây ?
- Sao phạt được coi như anh đã đoán đúng một nửa
- Anh khôn quá vậy, đúng là đúng, sai là sai, làm gì có chuyện một nửa

-....

Cứ thế Hải và Vi liên lạc với nhau mỗi ngày và tình cảm như ngày một lớn hơn . Một buổi tối Hải phone cho Vi, không tự tin và vô tư nói chuyện một cách thoải mái như những lần trước . Hải có vẻ ấp úng, ngập ngừng và lúng túng như có điều gì đó thật khó nói :

- Vi ơi, Anh có chuyện này muốn nói với em . Anh biết là em ít nhiều cũng biết và đoán ra anh định nói gì ?

Không đợi cho Hải nói hết câu Vi ngắt lời

- Em biết rồi, anh đừng nói gì cả được không ? Anh có nhớ đã hứa gì không ?

- Vi ơi, anh không thể giấu lòng mình, không thể kềm nén tình cảm của mình được . em có không đồng ý, có giận anh thì anh vẫn phải nói . Anh yêu em !

Vi im lặng không trả lời ... như thật là khó nhọc để có thể thốt nên lời . Nước mắt chỉ chực trào ra, Vi cố nén lại :

- Anh không thể yêu em được, anh có biết không ? Không thể được

- Tại sao lại không được . Em không thể cấm anh điều đó . Tại sao vậy Vi ?

Vi òa khóc . Vi không thể nói gì, dù cô muốn nói thật nhiều với Hải

- Vi ơi, nói cho anh biết được không Vi, Tại sao ?

Vi nghẹn ngào trong nước mắt, cố gắng lắm mới thốt ra được một câu

- Vì em đã có chồng và có con

Nói đến đây Vi buông rơi chiếc điện thoại xuống nền nhà, chiếc điện thoại nằm lăn lóc dưới nền gạch Vi vẫn còn nghe văng vẳng tiếng Hải gọi

- Vi ơi, ... Vi ơi ...

Vi khóc, khóc vì hối hận đã không nói cho Hải biết mọi chuyện từ đầu, khóc vì đã làm Hải bị tổn thương và đau khổ . Vi còn khóc vì thương cho chính mình . Lấy chồng 5 năm nhưng Vi chưa bao giờ có hạnh phúc, đã có quá nhiều điều bất hạnh và tủi nhục xảy ra với Vi . Chỉ sau khi cưới vài tháng Vi và chồng đã mâu thuẫn và bàn tính việc ly hôn . Nhưng trong bụng Vi, một sinh linh đang hình thành và mỗi lần nghĩ đến con Vi lại cắn răng chịu đựng . Bây giờ con trai Vi đã 4 tuổi, nó rất đẹp trai và thông minh . Vi đã phải cố gắng giữ gia đình vì con trai của Vi . Nhưng mọi chuyện ngày càng tồi tệ hơn, chồng Vi không hề quan tâm đến con cái, gia đình , anh

ta cũng bỏ mặc việc kinh doanh cho Vi nương chãi, anh ta đã có người đàn bà khác . Và giọt nước cuối cùng đã làm tràn ly khi chỉ vì cần tiền anh ta đã bị ỏi muốn Vi làm mọi cách, kể cả việc chấp nhận Vi lạc vào bàn tay người đàn ông khác . Vi đã đau khổ đến tột cùng, nếu không vì con Vi đã không còn muốn sống nữa . Vi đã nghĩ đến câu chuyện trong film "lời đề nghị khiêm nhã" và cảm thấy mình không còn là gì đối với chồng nữa . Trong lúc Vi đau buồn nhất và bỏ về nhà sống cùng với ba mẹ thì Hải đến . Anh như là một chiếc phao cứu vớt một kẻ sắp chết đuối, đúng hơn là Hải đã cứu vớt linh hồn Vi .

Đêm hôm đó Vi đã kể cho Hải nghe mọi chuyện và bắt Hải hứa một điều chỉ là bạn của nhau, nếu không Vi sẽ không bao giờ liên lạc với Hải nữa . Hôm đó Hải cũng khóc thật nhiều, Hải đã hiểu và thông cảm cho hoàn cảnh của Vi và trở trêu thay Hải càng yêu Vi nhiều hơn .

Vi bắt Hải hứa một điều mà ngay cả bản thân Vi cũng không bao giờ làm được, vì Vi cũng cần Hải và cũng đã yêu Hải biết bao . Trong lòng Vi luôn tồn tại sự mâu thuẫn con tim Vi muốn yêu Hải, muốn có Hải trong cuộc đời còn lại của mình . Nhưng lý trí thì luôn mách bảo Vi rằng - không thể - Vi không thể ích kỷ chỉ nghĩ đến hạnh phúc cá nhân của bản thân mình mà bỏ con được . Vi sợ một ngày kia khi con Vi lớn lên, nó sẽ oán trách Vi, sợ đời con trai Vi sẽ khổ sở và thiếu thôn tình cảm của cha mẹ . Nhưng sức mạnh của tình yêu đã khiến Vi không thể cưỡng lại được . Vi không thể mãi giấu tình cảm của mình ... để cuối cùng họ càng yêu nhau nhiều hơn .

Hải và Vi đã tính đến tương lai, một cuộc sống tự lập, một mái nhà đơn sơ luôn đầy ắp tiếng cười . Nhưng đôi bạn trẻ ấy đã không bao giờ lường trước một bức tường gia đình mà họ sẽ phải vượt qua . Hải là con trai duy nhất trong gia đình, gia đình Hải rất giàu có và danh tiếng trong lĩnh vực chế biến và xuất khẩu nông sản . Hải là người điều hành chính mọi hoạt động của công ty . Trong gia đình anh, tiếng nói của mẹ là quan trọng nhất, bởi cơ nghiệp này là do mẹ Hải gây dựng nên . Ngay khi thừa chuyện với mẹ, Hải đã bị mẹ phản ứng dữ dội . Theo bà Hải phải cưới một cô vợ xứng đáng và danh giá, không thể rước "gái nọ dòng" về nhà được . Hải đã tranh

luận với mẹ, Hải khẳng khẳng đòi cưới Vi . Mẹ Hải đã quá xúc động và quy ngã bất tỉnh phải đưa đi cấp cứu . Bác sĩ chẩn đoán mẹ Hải bị bệnh tim . Tất cả mọi người trong gia đình xúm vào la mắng, chì chiết Hải . Họ cho rằng vì Hải mà mẹ mới ra nông nổi như thế . Hải rất yêu mẹ, nhưng anh cũng không thể không yêu Vi, áp lực dồn lên Hải và Hải đau khổ đến tột cùng khi phải nghe lời các chị em và bà con họ hàng trong gia đình quỳ bên giường mẹ và hứa rằng sẽ mãi mãi không bao giờ liên lạc với Vi nữa .

Tối hôm đó Vi cố gắng liên lạc với Hải bằng mọi cách nhưng không thể được . Vi đã phone cho Hải cả trăm lần . Vi không hề biết chuyện gì đã xảy ra với Hải . Vi vừa lo lắng, vừa giận dữ . 2 ngày không liên lạc được với Hải đã làm Vi lo lắng âu sầu không thể ăn cũng không thể ngủ được . Trái tim Vi cũng nhói đau ... đến ngày thứ ba thì Vi mệt lả đi, Hải có biết đâu Vi cũng bị đau tim, có biết đâu tim Vi cũng đang thất lạc vì sự biến mất bất ngờ của Hải . Vi đã gửi rất nhiều text msg cho Hải nhưng đều vô ích. Vi đã nghĩ hay Hải gặp tai nạn và ý nghĩ này càng làm Vi khổ sở nhiều hơn . Vi cũng phải nhập viện để kiểm tra tim, huyết áp Vi tụt rất thấp và nhịp tim cũng không bình thường . Khi Vi còn đang nằm ở bệnh viện thì nhận được msg của Hải . Anh kể mọi chuyện cho Vi nghe và nói rằng anh không thể giữ lời hứa với mẹ

Nhận được tin của Hải, Vi đã khoẻ hơn và bác sĩ đã cho Vi về nhà. Vi cảm thấy yêu Hải biết bao khi đọc những lời này của Hải

- Anh yêu mẹ và không thể mất mẹ . Nhưng anh cũng rất yêu em và không thể mất em được . Trong anh chữ tình đang nặng hơn chữ hiếu rồi Vi ơi !

10 ngày sau mẹ Hải đã xuất viện, nhưng sức khoẻ vẫn còn rất yếu . Vi và Hải đã phải ít liên lạc với nhau hơn, vì Hải đã bị sự "kiểm soát" của gia đình . Vi đã rất đau khổ khi phải mỗi mòn chờ đợi những tin nhắn của Hải . Tuy nhiên tình yêu của họ dường như càng bùng cháy hơn trong hoàn cảnh bị cấm cản . Sinh nhật Hải, Vi đã nhờ dịch vụ gửi đến Hải 32 đóa hồng và một lẵng hoa thật đẹp . Vi không biết rằng đã tặng thiếu 2 chiếc Hoa, vì đó là sinh nhật thứ 34 của Hải chứ không phải 32 . Tuy nhiên đó không phải lỗi ở Vi, chỉ vì lúc đầu Hải sợ Vi chê anh già nên "khai" thật xuống 2 tuổi . Nhận được hoa của Vi đúng 10 giờ sáng ngày sinh nhật của Hải,

Hải vui mừng đến nỗi muốn hét lên giữa đất trời rằng "Tôi hạnh phúc quá, tôi là người hạnh phúc nhất thế gian !" . Ngoài những đóa hoa Vi còn tặng Hải một tờ lịch có tấm hình Vi phóng lớn ... Vi nói rằng để mỗi ngày qua đi Hải đều nhìn thấy và tưởng nhớ đến Vi . Vi không biết rằng món quà sinh nhật này đã làm cho chuyện của hai người gặp khó khăn và bế tắc hơn .

Hải đã treo ngay tờ lịch có hình người yêu trong phòng ngủ . Hải đã nhìn thật sâu vào mắt Vi mỗi khi đi ngủ và mỗi sáng khi thức dậy . Đêm một ngày mẹ Hải trông thấy và bảo chị giúp việc bỏ tờ lịch xuống . Hải lại tranh cãi với mẹ và mẹ hải lại một lần nữa lên cơn đau tim . Và Hải lại biến mất trong cuộc đời Vi

Lần này Vi đã viết thư cho Hải và nói rõ lòng mình . Vi muốn chia tay . Vi nói rằng cả hai không thể xây dựng hạnh phúc trên nỗi bất hạnh của những người khác . Vi không muốn Hải phải khó xử, không muốn đặt Hải trước sự chọn lựa hoặc là mẹ, hoặc là Vi . Vi đã khuyên Hải hãy nghe lời mẹ, bởi mẹ như là mặt trời, như là mặt trăng, mẹ là duy nhất ở trên đời và không có người thứ hai để thay thế . Còn Vi, nếu Hải không có Vi thì sẽ có người khác . Viết những lời này Vi đã khóc thật nhiều, nước mắt làm nhoè cả trang giấy ... và tim Vi vẫn nhói đau từng cơn .

Cứ như thế cuộc tình của họ kéo dài suốt một năm, cuộc tình phải đổ quã nhiều nước mắt . Hải bao lần hứa với mẹ và gia đình sẽ quên Vi, nhưng anh không thể . Hải đã bỏ nhà đi thật xa 2 lần để gây áp lực, để buộc mẹ anh và mọi người đồng ý . Nhưng đều vô ích . Mẹ Hải đã thề thốt mất Hải chứ không chấp nhận cho Hải lấy Vi làm vợ . Hải đau khổ, nhưng Vi còn đau khổ hơn gấp ngàn lần . Vi đau khổ vì không thể mang lại hạnh phúc cho người yêu . Đau khổ vì nghĩ rằng vì Vi mà Hải phải khổ, vì Vi mà Hải và gia đình bất hòa, vì Vi mà mẹ Hải phải đau đớn từng cơn vì bệnh tim hiểm nghèo . Cuối cùng Vi quyết định ra đi . Vi muốn đi khỏi nơi này vì Vi biết rằng ngày nào Vi còn ở Việt Nam là Hải còn tìm đến Vi và sự đau khổ này sẽ kéo dài mãi không biết đến bao giờ.

Chỉ còn một tuần nữa lên máy bay Vi mới báo cho Hải biết tin, Hải sững sờ trước ý nghĩ sẽ mất Vi vĩnh viễn . Hải vẫn cố gắng "còn nước còn tát" bằng cách thuyết phục gia đình . Hải đã hứa với Vi rằng nhiều nhất là 6 tháng Hải sẽ làm được và lúc đó Vi sẽ quay về

với Hải . Nhưng mọi chuyện lại không đơn giản như vậy, mẹ Hải lại phải nhập viện và lần này bệnh nặng hơn ... Hải lại hối hận vì đã bất hiếu với mẹ ... lại muốn nghe lời mẹ và quên Vi . Trong một đêm đau khổ cùng cực Hải đã gọi cho Vi, Anh nói trong tiếng na ô c - Hai người mà anh yêu quý nhất trên đời là mẹ anh và Vi, cả hai người đang làm anh khổ . Tại sao ông trời lại bắt anh phải chịu nỗi đau này . Anh không thể thiếu ai cả . Anh muốn vừa có mẹ, vừa có em . Em nói đi, anh phải làm sao ?

Vi không nói gì cả . Nước mắt lăn dài trên má . Vi muốn gào thét lên rằng

- Em cũng vậy, em cũng yêu anh, nhưng em không muốn vì yêu em mà anh trở thành kẻ bất hiếu với mẹ

Nhưng Vi đã không thể nói được lời nào . Cô chỉ khóc . Cho đến khi Hải nói

- Vi ơi, anh phải vào với mẹ đây

Vi vội vàng nói như sợ không còn kịp nữa

- Hải ơi, mai em đi rồi, chuyến bay lúc 10 giờ tối, anh đến phi trường tiễn em được không ?

Hải khóc và nghẹn lời

- Anh không thể mất em được Vi ơi, em ráng chờ anh nha Vi

- Dạ, em sẽ mãi mãi yêu anh và sẽ suốt đời mang theo mối tình này . Vi nói trong nước mắt

Tại phi trường, đã tới giờ làm thủ tục, nhưng Vi vẫn trông ngóng bóng hình Hải . Vi đã chia tay mọi người ở nhà . Vi sợ cảnh chia ly và sợ sẽ không dành bước đi nên không cho ai đưa Vi ra phi trường . Vi đã khóc rất nhiều khi chia tay với con trai và ba mẹ ở nhà . Vi và Hải chưa bao giờ gặp nhau, dù nhà Hải chỉ cách nhà Vi khoảng 70 km . Hôm nay là ngày họ phải chia ly, nhưng Vi hy vọng cũng là ngày họ gặp mặt nhau, một lần để sẽ là mãi mãi . Ấy vậy mà sắp tới giờ pha/i v`o làm thủ tục Hải vẫn chưa đến, Vi hồi hộp và lo lắng không yên, chốc chốc Vi lại nhìn đồng hồ. Đã mấy lần Vi phone cho Hải đều không được, Hải không mở máy . Tim Vi đập liên hồi . Chỉ còn mấy phút cuối thôi Vi phải v`o phòng cách ly, Vi vừa đẩy xe hành lý và bước đi thì có ai đó gọi thật to

- Thúi vi, Thúi Vi ... chờ một chút

Vi quay lại . Một người đàn ông đang cố chen lấn và chạy nhanh về

phía Vi . Trên tay anh ta cầm một bó hồng đã héo . Vi ngạc nhiên vì đó không phải là Hải Vi vội vàng lấy trong bóp ra tấm hình Hải tặng Vi và ngạc nhiên hết nhìn hình lại nhìn người đàn ông đang thở hổn hển trước mặt . Không để Vi chờ lâu, anh ta nhoẽn miệng cười và nói

- Anh là Sơn , Hải nhờ anh mang hoa đến cho Vi, mẹ Hải đang trên bàn mổ, vì vậy Hải không thể đến tiễn em được .

Vi cầm lấy bó hoa có nhiều cánh đã nhàu nát, nhiều cánh đã rớt khỏi cành từ bao giờ . Vi không giấu được nét buồn trên khuôn mặt . Vi nói nhỏ

- Cám ơn anh . Em phải đi rồi . Nhờ anh nói lại với anh Hải rằng Vi sẽ chờ và mãi mãi yêu anh ấy

Nước mắt đã mọng ướt đôi mắt Vi, người đàn ông lạ trước mặt như mờ đi . Vi quay mặt định bước đi thì Sơn nói

- Vi ơi Hải cũng muốn nói với em rằng nó yêu em thật nhiều và sẽ cố gắng để được có em trong cuộc đời

Nước mắt Vi đã chảy dài trên má

- Chúc em lên đường bình an, nhớ phone cho Hải khi em tới nơi nhà Vi . Chào em

Vi cũng chào anh ta và vội vã bước đi như trốn chạy . Hy vọng cuối cùng của Vi, hy vọng gặp người yêu lần đầu và cũng là lần cuối ... cuối cùng cũng tan như những đám mây . Vi nghẹn ngào khóc .

Vừa làm thủ tục xuất cảnh xong, cellphone của Vi reo vang . Vi giật mình và mừng rỡ, nghĩ là Hải phone . Từ đầu dây bên kia giọng của cô điện thoại viên thật nhẹ nhàng

- Chị là Thúy Vi phải không ? Anh Hải gửi chị bài " khi giấc mơ về" với lời nhắn . " Gửi đến em ngàn lời yêu thương . Hãy chờ anh, "giấc mơ thiên đường" của chúng ta sẽ trở về, em hãy tin như vậy . Anh yêu em và mãi mãi yêu em" .

Nước mắt Vi rơi nhặt nhòa khi nghe bài hát mà cả hai đều thích nhưng Hải ơi, "giấc mơ mãi cũng chỉ là mơ không thành thật bao giờ" đâu anh ! Hãy giữ mãi những kỷ niệm này trong lòng mỗi người và hãy tự an ủi trấn an mình " tình chỉ đẹp khi còn gian khổ"

Họ chia ly khi mà cả hai chưa bao giờ gặp nhau . Tình yêu lãng mạn và cao cả mà họ đã dành cho nhau liệu có thể vượt qua được

những rào cản của xã hội và gia đình để đến với nhau không khi mà cuộc tình của họ đến phút cuối chia ly vẫn chỉ là ảo , liệu tình yêu đó có đủ lớn để "thôi bùng ngọn lửa nhỏ" không khi mà cách xa nhau nửa vòng trái đất ...

Máy bay đã cất cánh Vi nhìn những đám mây trôi, những hình thù kỳ dị đang bay ngược về phía sau . Chiếc máy may rẽ mây bay vút vào khoảng không ... Vi lại là một cách chim lìa tổ bay về nơi rất xa, biết đến bao giờ mới trở lại cái tổ ấm ngày xưa của nó ... và Tình yêu liệu có còn không hay vẫn chỉ là những đám mây chợt hiện, chợt tan thành những giọt nước mưa rơi vào khoảng không ...